

„O Vader in den Hemel . . . bescherm hem mijn . . . mijn . . .” Zij vol-eindigde niet; gierend scheen de orkaan haar woorden over te nemen en met zich mee te voeren ver vandaar, waarheen dat wist zij niet, maar zeker niet voor den Troon van God!

„O Heer, Gij die de winden beveelt, laat kalmte komen,” smeekte zij en waarlijk even zweeg de storm; de regen alleen ritselde van het dak en stroomde langs de goten, maar dat akelige piepen en kreunen, door het vreeselijke brullen der golven beantwoord, verstomde voor eenige seconden.

„Ik dank U, ik dank U, mijn gebed is verhoord!” wilde zij uitroepen, maar zij had er geen tijd toe, sissend en schetterend viel het helsche orkest weer in en de golven overstemden het angstig loeien van den wind; zij klaagden en kermden, als wilden zij zeggen:

„Wij worden mishandeld, gegeeseld, opgezweept; wij kunnen niet kalm zijn, al wilden wij ook. De wind martelt ons met haar duivelsche foltertuigen.”

En zij voelde plotseling medelijden met de zee, die van morgen nog zoo speelsch, zoo dartel, zoo vroolijk, zoo onschuldig, zoo bevallig was; de zee liet zich toen kussen door de zonnestrallen, zij liet zich streelen door het lentewindje en als zij nu zoo boos was, als zij zich nu woedend verhief, het was haar schuld niet, de wind deed het haar aan, die booze, trouweloze, verraderlijke wind.

Zij kon er om schreien om die arme, mooie zee; zij voelde een onweerstaanbaar verlangen haar te zien en zij ging naar het tegenoverstaande raam, een eenvoudig zolderraam, en trachtte naar buiten te staren in de dikke duisternis. Zij huiverde, maar hield met haar vingers toch de smalle vensterbank omklemd, want zij wilde zien, zij moest zien.

Het was een ontzettend gezicht; de golven schenen licht te dragen; vonken dansten over de kammen in een dollen, wilden heksendans, afgrijselijke kolken openden zich telkens en dan wrongen zich de wateren als het ware uit de diepte los en verhieven zich ten hemel als wilden zij dien aansprakelijk stellen voor hun bittere verontwaardiging, hun machteloze woede, maar de hemel was bedekt door wolkenmassa's, zoo dik, zoo zwart als kon nooit meer een straal van zon, maan of sterren hen doordringen; nu en dan alleen scheen hij van elkander te barsten als de bliksem hem doorkliefde in alle richtingen en voor een honderdste seconde flikkerde een onheilspellend licht langs het gewelf.

En als die zee nu door dien wind zoo beroerd kon worden, die machtige groote zee, hoe zou het dan gaan met den man, die geheel alleen overgeleverd was aan zijn woede, aan zijn onbarmhartigheid?

Zij vluchtte weg van het raam, luid snikkend ging zij naar beneden, wierp zich in den fauteuil van haar oom en wrong in wanhoop de handen.

Juffrouw Bol kwam met het licht binnen en hoorde haar snikken en zuchten.

„Kom, ik zou mij niet zoo aanstellen,” zeide zij met iets als hartelijkheid in de stem, „'t zal wel losloopen.”

„Maar die arme menschen, die buiten zijn, juffrouw Bol, die visschers . . .”

„Ja, daar zal een harde wijs opgaan; met den laatsten storm toen zijn de